

בלפור?

קיסריה?

נס-ציונה!

משני צידי צומת הקניותר בנס-ציונה. בעיר מדווחים על אנשי שב"כ מ"החטיבה היהודית" שמרחחים

מני שני, שבתית
הדואר שלו הונח
סטיקר "בוגד": "אם
המחאה לא תהפוך
לאלקטורט, אז
בשביל מה יצאנו?
צריך לסמן לאנשים
למי להצביע, אחרת
איי-אבשר לשנות"

רן כרמי בוזגלו,
פעיל ימין ותושב
העיר, שאפו נשבר
בעימות עם מפגין:
"תכף את המקום
ובאדום בגשרים
ובצמתים יתפסו
אלה של הליכוד"

מוראג. אבל לא נבהל. אני אחטוף מכות? או אחטוף זה מצחיק אותי. אני סגן אלוף במילואים. וקוראים לי בוגד. אני מוכן לעשות תחיות עם כל מי שקורא לי ככה, מי נתן יותר למדינה. אבל החבר'ה האלה לא מבינים את המשמעות. בצומת צועקים לי: 'מני שני, נזיין אותך'."

"אחרי הסטיקר", הוא ממשיך, "הייתה עליית מדרג גה. שבועיים היינו מגיעים כמוצ'שים להפגין ומגלים ששבד שלנו, איפה שאנחנו עומדים, שפכו חול של חתולים. הסירחון הטריד, אבל לא הפסקנו להפגין. לא איתרו מי זה. לפני שבועיים, 11:00 בלילה, הבן שלי הגיע, הוא שולח לי תמונה מלמטה, בלובי מורדקים סטיקרים של שמאלנים בוגדים. באינסטיקט רציתי להוריד. לא נעים מהשנים. מה הם אשמים שגר פה שמאלני בוגד. בא שוטר, לקח טביעות אצבע."

"יש אסקלציה של המצב. כנראה שטיגרתו את נס ציונה", הוא משיב כשאני שואל למה דווקא פה העיר מותים כל כך הרחוקות לכת. "אין ספק שמישהו שם לב שבנס-ציונה יש גרעין מפגינים מתמיד ונחוש, וזה לא בא לו טוב."

דימה ספירא שהגיע מיקונם

הגגתי 57. השני, ננגחתי בפניי על ידי מפגין. זה קרה בצומת הקניותר בזמן הסגר. עברתי, ראיתי את מפגיני השמאל, תיעדתי, רציתי להראות לציבור מי מסכן את כולם. הם כמוכונ ויהו אותי וצבאו עליי. בשלב מסוים התקרב בחור ונגח בפניי בעוצמה. עפתי אחרון, כולי זב דם וההכרה שלי התערפלה."

לתיאור של כרמי גרסה נוספת, שלפיה התקרב באופן מתגרה אל אחד המפגינים. כך או כך, הוא ממשיך, "מאתו רגע התחילו להגיע פעילים המזוהים איתי למחות על העוול הנורא. התרגשתי מהמחווה. סמל גבורה בהיסטוריה האמריקאית, אבל קודם גבה דמים. אפילו הנשיא ראובן ריבלין התקשר לראש העיר שמואל בוקסר, כדי לומר שהוא מוטרד, הבטן מתהפכת, מהמונה בוגדים. בשטח נעשו ניסיונות פיוס. פר חים חולקו. ובכיר בעירייה ניסה לקדם הצעה שלפיה הצדדים יוותרו על רמקולים בהפגנות, כדי שיהיה קצת פחות רועם – ואולי כדי שהחרפה לא תישמע למרחוק. אבל לא, כלום לא נגרע. ובינתיים, בעיר מרווחים על אנשי שב"כ מהאגף למניעת חתרנות במגזר היהודי, הירוע בשם "החטיבה היותרית", שמרחיחים. זו הש תלשלות שקשה לדעת איפה תיגמר, ואם הקלפיות שבאופק יצילו ממנה."

מתכוון לרוץ בפריימריז

שבונת טוסקנה, לפני שבועיים, כמעט לילה.
קול פיצוץ עמום מהרהר את הבית שלנו. ישר מטי חים האשמות. ביקשתי בלי כדורגל ליד המנוחות, ומי שאת הממיר של הוט במיקרוגל, והבום בכלל מסדר שאת מבשלת. כסוף מתברר שסתם זרקו רימון בחוז, רחוב וחצי מפה. בדרך כלל לא זורקים פה רימונים. "נדרמם בשמירה", מאשים מישהו למרות בקבות הוטסאפ השכונתית "ביטחון טוסקנה", ומעלה ריווח מהתקשורת שלפיו השב"כ בודק אם רימון ההלם שנו רק כוון נגד מפגינים נגד נתניהו.

אם שואלים את רן כרמי בוזגלו, פעיל ימין מוכר ותושב נס-ציונה, בחלון החל ב-24 בספטמבר. "ביום הזה", הוא מתאר, "קרו שני אירועים מכוונים. אני

כמו שאוהבים לזכור בה, דווקא פה דברים יוצאים לאחד רונה משליטה. המחאה בעיר קטנה הרבה יותר מספרית, אבל סמן מסוכן נקבע בה. ואם יש בו כדי לבשר על הצפוי, כשתאבי המגזרים מסתערים, ובמקור שוב סוגיית בעד ונגד כיבו, פנינו לחשכה: תושבים מתווגים כבוגדים: ריי מון הלם שנוקד אל עבר בית, מועד לפי החשד אל פעיל מתאז: איחולי שרפה ומיתלה למתנגדי שלטון; ועוד קודם הבטה בפני איש ימין ששורת את אפר.

תוכנית מדרון יש פה. "מצורת אלמו", יש מי שמכ נה את הצומת הזה, על שם המבצר בסן-אנטוניו, שהפך סמל גבורה בהיסטוריה האמריקאית, אבל קודם גבה דמים. אפילו הנשיא ראובן ריבלין התקשר לראש העיר שמואל בוקסר, כדי לומר שהוא מוטרד, הבטן מתהפכת, מהמונה בוגדים. בשטח נעשו ניסיונות פיוס. פר חים חולקו. ובכיר בעירייה ניסה לקדם הצעה שלפיה הצדדים יוותרו על רמקולים בהפגנות, כדי שיהיה קצת פחות רועם – ואולי כדי שהחרפה לא תישמע למרחוק. אבל לא, כלום לא נגרע. ובינתיים, בעיר מרווחים על אנשי שב"כ מהאגף למניעת חתרנות במגזר היהודי, הירוע בשם "החטיבה היותרית", שמרחיחים. זו הש תלשלות שקשה לדעת איפה תיגמר, ואם הקלפיות שבאופק יצילו ממנה."

מה זה לה במיליה?

בהורה להפגנה בצומת הקניותר.
"עד שהם לא יסתלקו מפה, לא נלך", מצהיר צעיר עם כובע אריי דס. אנחנו עומדים בתנין, במקום שבו שכן פעם הבנט של אגסי, והיום יש מקסיקנית. הוא לא מוכן לחשוף שם, גם לא פנים. "אני לא לה פמיליה", הוא אומר, "גר בנס ציונה, כמו כמעט כולם פה". יש לו עות חמורת אחרות. אותו אחד שחבט בפניי, עד עכשיו לא הוגש כתב אישום. אתה קולט? מטפסמבר."

זה לא היה "איוה סטיקר". זה היה "שמאלנים בוגדים" שהתווסף אליו שמו של מני שני, וחיכה לו בתוכה הדואר. "עשו מאמץ להגיע אליי. לא יוצא דופן, אבל עשו מאמץ", אומר שני, 66, מראשי המחאה בעיר. "אני

המישי שער, שבע בערב.
אני עומד במרכז צומת הקניותר בנס ציונה. הכביש תחתיי רטוב. האוויר ספוג. ומבעד סדקי השמיים היקום דולף. רוחות רעות חודרות. וטפטר פה תרעלה. וצינת בחירות רביעות. אין ספק, ערב של משקעים לפנינו.

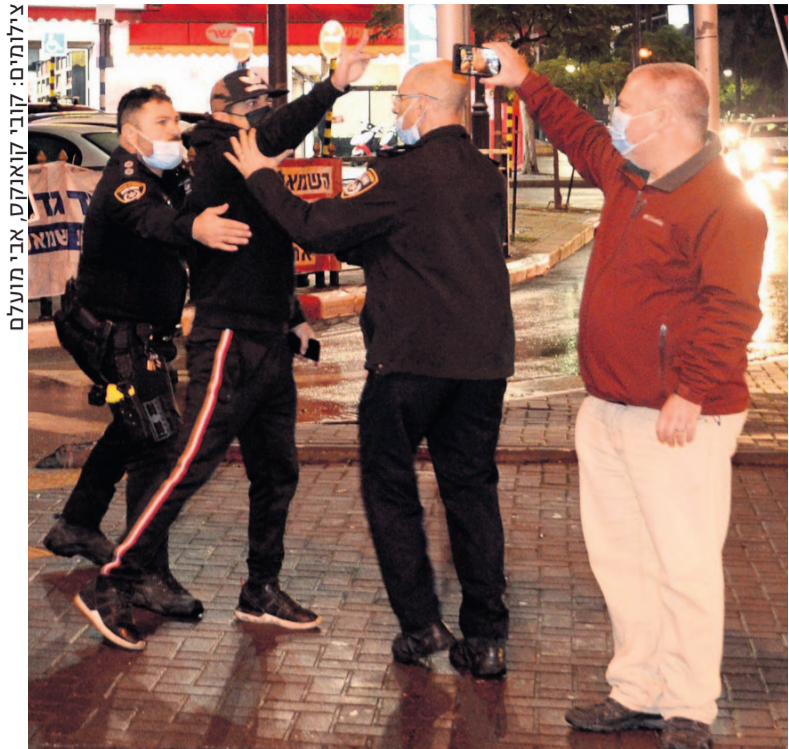
רועש פה עכשיו. שירה, מערכת הגברה ומגפנים מארבעה כיווני זעם מתערבבים אלה באלה. מימין כ-15 אנשי ימין, "פנתרי הימין של נס-ציונה", קוראים להם, ומשמאל ומעברי הצומת הנוספים מאות פעילי מחאה נגד השלטון. מה הם צועקים, האנשים האלה, שטרחו ובאו במוז האוויר הזה? קשה להבין בהמולה הזאת. אבל כשמתקרבים ומאמצים אוזניים, אלוהים ישמור.

פה, בצומת הזה, לב העיר הזאת, העיר שלי, מסמנים עכשיו אנשים. שכנים. חברים. הורים. אנשים שאני פוגש במכולת. בדואר. כמעט חציה. כמה מהם מוציאים עכשיו ברמקול. "השמאלני בקומה השנייה", פונה במגפון אל הבניין הסמוך פעיל ימין לבוש שחור. למי רגלותיו שלט בנו. "אף מוחה שלנו לא מתייחס אליהם", שני ושלטים קטנים יותר, "שמאלנים אויבים".

קודם הוא וחבריו זעקו במגפון: "דרישת שלום לצבי פלטיאל, דרישת שלום למני שני, דרישת שלום לתום שני". פלטיאל הוא האיש שלייד ביתו רוססה לאחרונה הכתובת "כאן גר סמאלן בוגד". למני שני חיכה בתי בת הדואר סטיקר "שמאלנים בוגדים" בתוספת שמו; ותום הוא בנו. "אף מוחה שלנו לא מתייחס אליהם", שני מנסה לשדר אדישות אחרי שקוראים בשמו, "הם כמו אלה עם האוטו האמריקאי הגדול והזין הקטן".

ותכן באוויר יתעופפו איחולי ייסורים. ואצבעות משולשות. וממתנגדי ביבי יהיה מי שיקרא לאלו שלי מינם להתאסלם, כי לה פמיליה: במחנה השני ולבית"ד תום הוא לבנו. "אף מוחה שלנו לא מתייחס אליהם", שני מרזי בעלים ערבי. והאווירה תתלהט. שוטרים ירוצו מהר לצד. ובה ייעצר אחד, שם יעוכב להקירה אחר ומישהו ימצא עצמו על הארץ, איזה שכן שהתחרפן מהרע יורד באמוק אל המפגינים.

יש את בלפור. יש את קיסריה. ויש גם את נס-ציונה. עיר על הדרך, כמה רחובות שהצטברו בין ראשון לרחובות

אחד המפגינים מרוסן בעוד אחר מצלם את האירוע. "יש אסקלציה"

צבי פלטיאל, על רקע הכתובת שרוססה ליד ביתו. "מה עושים עם בוגד, כל אחד יודע"

צילומים: קובי קואליקס, אבי חזקיהו

אחד, זה של המגפון, מדבר בן 20 וקצת, ובצר השני, של מעבר החציה, צועדת בת 72, סבתא לארבעה נכ"דים. "זה לא מזויז לי", אומרת פרידה אחר כך, "אני מרחמת עליהם, שמישהו מסוגל להוליך אותם ככה. הם גם קוראים לי על בסיס קבוע 'הבת של גבלס'."

ולמרות שהיא מבטיחה שהאמירות עוברות לידה, היא מבקשת שלא אציין שם מלא. גם ככה, מסבירה, יש שלט "פרידה בוגדת". עדיף שלא יתווסף שם משפחה. היא מנסה ציונה והפכה ליעד כי היא מרגיזה את הקבוצה מימין. בהפגנות היא עונה להם במגפון. והיא נוקבת: "אני אומרת רק עובדות. שרים ביבי מלך, אני עונה, אין מלכים בישראל. זה נהיה אישי כי אין להם ארגומנטים. מה יגידו עלינו, חוץ מבוגדים?"

בינתיים בשטח, בזמן שגייצים של מילים עפים מעל ראשיהם של לובשי המדים, שאולי לא מספיק קשובים למה שנאמר שם (גורם במשטרה: "אנחנו חוקרים את כל האירועים בעיר, ומטפלים בכל מקרה שבו מישוהו מרגיש מאוים"), דווקא שני ופלטיאל הם שמתבקשים להודרו ולעזוב. מדאגה, כמובן. המשטרה תכף זוה, ועדיף שלא יישארו. "אני מרגיש מאוים אבל לא מפחד", אומר פלטיאל, בזמן שהוא מעמיס דגלים לרכב.

את הגרפיטי שמסמן אותו הוא גילה בכוקר, אחרי ששכנה הסבה את תשומת ליבו. "מצביעים על אדם", הוא מתאר, "קודם הוא בוגד. ושנית, הוא גר פה. מה עושים עם בוגד, כל אחד יודע. ואם איזה מוסת חושב שהוא צריך לסדר את העולם ולטפל בבוגד, הוא יודע איפה למצוא אותו."

הוא בן 74, ארבעה ילדים, 11 נכדים, פיזיקאי לשעבר, עוסק בחינוך מדעי. אני שואל אם הילדים לא ביקשו שיוריד פרופיל. "הם מכירים את אבא שלהם", הוא משיב, "שאלו אם צריך שיבואו לשמור או אם אנחנו רוצים לצאת מהבית לכמה זמן. סירבתי."

וכעבור כמה ימים פלטיאל ישלח הודעה. "חשבתי שאולי יעניין לדעת מה עשו 'הבוגד', ילדיו ונכדיו בשירות הצבאי", יכתוב ויפרט תיאור קרבי ארוך ומפואר, כזה שלא ניתן להכניס לעיתון. וכשאומר לו שזו הודעה של אדם פגוע, פלטיאל יתעקש שלא לקח ללב. "אני אגיד לך למה כתבתי", יסביר, "מידע כזה חשוב לציבור. חשוב שיידאו למי פה קוראים בוגדים."

אבל עכשיו הוא עוצר לרגע ומגלה מה הלקח שלו מהסיפור הזה. לקח של איש מבוגר שסומן. "אם עושים דב"רים בצורה כזאת", הוא מסכם, "יש פה בעיה של חינוך. חלק מהציבור נתון להסתה פרועה. לגזענות. לנכונות להשמיע איומים חמור"רים ואישיים. זו בעיה חינוכית שלא תיפתר גם בכחירות וגם אם יהיה שינוי בממשלה." ■

LIOR-BA@yedioth.co.il

אומרת למפגינים לידי, 'לא נעים הקללות'. עונים לי, 'אנחנו לה פמיליה'. שואלת: 'בחור מאיפה אתה?' אומר לוד. השני, ראשל"צ. ההוא מבאר יעקב. לא נס"ציונים בכלל.

"יש קללות ויש קללות. את עם הדגל השחור, שת"עטפי את הבן שלך בזה'. מהריר. איך אפשר לשמוע? התרחקתי כמה צעדים. פעם ביקשו: 'תתפסי את השלט שמאלנים בוגדים'. בעיר כעסו עליי. אמרו, 'מלכה לא מתאים לך'. צודקים, מאז לא נגעתי בשלט. ואז יום אחד אמרתי לעצמי, 'מלכה תתעוררי, מה לך ולמה שקורה שם?' אני דמות בולטת בנס"ציונה. איזו צורה תהיה לי? פשוט נמאס לי, נמאס לי, נמאס לי. אז הוד"לטתי לא לבוא. וזה שיש עכשיו בחירות, זה לא משנה. ממילא אין שם כמעט ליכוד. זה מקלל, ההוא מקלל, זה מקלל. זה עושה לו אצבע, ההוא שתי אצבעות. ויאללה בלגן, יאללה בלגן. ואיפה נעצר? לא נעצר."

מי הבא בתור

מוצי"ש שעבר, סוף ההפגנה.

מאות המוחים מסיימים לשיר "התקווה", מקפלים שלטים, חוצים את הצומת. מוקדם יחסית. תומכי ביבי שמעבר לכביש קצת מופתעים. "אני רואה שאתם הולכים", אחד מהם כורז בדאגה במגפון, "שיהיה לכם שבוע שחור, כמו הדגלים שלכם."

היום הגיעו הרבה מפגינים מחוץ לעיר. והנוסח של השלטים עצוב. נוגע ללב. "לוחם. מילואימניק. מתנרב. משלם מסים. שומר חוק. רופא. בוגד?". נכתב על אחד מהם. "היכן שמרססים על קירות בקרוב נשמע יריות", נכתב על שלט אחר. מאחוריו עומד דימה שפירא. הוא הגיע מיקנעם עילית. שעה וחצי נסיעה לכל כיוון, כדי להעביר מסר. איתו, הוא מספר, באו יותר מ-20 אנשים שאירגן בפייסבוק.

מעמק יזרעאל, נתניה, חולון. גם התנועה הקיבוצית, למשל, קראה להגיע למחאה הנס"ציונית. "הגעתי בעקבות הגרפיטי 'כאן גר סמא' לן בוגד", שפירא, 53, מאמץ גרון בהמולה סביבו, "הבנתי שזו עליית מדרגה. הבנתי שאם ראש הממשלה והמנהיגים לא יתעשתו, מה שיקרה זה דבר מאוד פשוט. יונה אברושמי, יגאל עמיר, ישי שליסל. כולם רוצחים של פשעי שנאה. מישוהו מאיתנו יהיה הבא בתור."

בזמן שהרחבה שמתחת לבנק מתרוקנת ממפגינים, מימין לצומת ממשיכים ליירות מסרים. "לבית חולים נשלח לך זר פרחים", כורזים אלה מ"פנתרי הימין" לאחד המפגינים, וממשיכים: "הנה פרידה עוברת מעבר חציה, אולי יבוא אוטובוס יעיף אותה לעזאזל."

זה דבר נורא להגיד. במיוחד כשמצר

לם יצאו עליי. אבל כשיוצאים על ציבור שלם ואומרים לו בוגדים, כלום".

יש לו לר"ז צפוף, לבן שטרית, בין שלוש לחמש הפ"גנות בשבוע. ועכשיו נוסף הסיפור הזה של הבחירות. לראשי המחאה זה יוצר דילמה, אולי אופציות: אם לק"רוא להצביע למפלגה מסוימת. אולי אפילו להתמודד, יחד או לחוד. "אני לא יודע כלום", בן שטרית אומר, "נראה את המפה, נראה לאן זה הולך. אני וגם אחרים במחאה, קיבלנו פניות לרוץ. קיבלתי מיותר ממפלגה אחת. פעם זה היה לא מוחלט. היום זה לא מיד 'לא'."

"ובלי קשר לבחירות", הוא מוסיף, "עד שנתניהו לא ייצא לנו מהחיים, אני ברחוב. יחד עם הרבה חברים שלי. צריך לתת בראש כמה שיותר. המלחמה רק בהת"חלה, אפילו לא הגענו לאמצע."

הסוגיה הזו, לאן לוקחים את המחאה כשברקע מדי"נה עם שבירי הליכה מצעירות לקלפי, מעסיקה גם את המוחים בנס"ציונה, רק בקטן. זו עיר שבבחירות האחר"רונות יותר מ-50 אחוז בה הצביעו כחול לבן, לעומת 30 אחוז לליכוד.

"עד עכשיו לא ביטאנו תמיכה בשום מפלגה", אומר מני שני, ומגלה שבקרוב הם יתכנסו להכריע בעניין. "מצד אחד, המחאה תרמה לכך שבחירות מתקיימות. מצד שני, אם המחאה לא תדע להפוך את זה לאלקטורט, אז בשביל מה יצאנו? אי אפשר לעשות שינויים בלי לסמן מטרות. לטעמי צריך לסמן לאנשים למי להצביע."

"אני לא יכולה להילחם נגד הדעה הפוליטית של העם", טוענת מנגד פרידה, מראשי המחאה נגד השל"טון בעיר, "אם העם רוצה ימין, יהיה ימין. העם לא רוצה שוחד. המחאה צריכה לנקוט גישה של רק לא ביבי, וכל מי שישב בגועלי ציה הזאת."

אותו הצומת, שעתים וחצי קודם. מלכה לוי אליהו, תלתלים באדום, בגדים בשחור, דגל הליכוד בכחול, מתחילה לצעוד לכיוון ראשל"צ. עניין של שלושה ק"לומטרים בערך. בעיר מכירים אותה בתור מלכה הפק"חית לשעבר. או מלכה חממי, שם המשפחה מהנישואים הראשונים. רק שמאז הספיקה להתגרש, להתאלמן, ולהצהיר שמספיק מחתונות. יש לה 12 נכדים, ובקיץ תהיה בת 70. מהיום שנולדה לא זזה מרחוב העצמאות – זה שטבע, יחד עם האוטו של מלכה, בהצפות האחר"רות – מספיק זמן לקבוע, ש"בחיים נס"ציונה לא הייתה ככה, בחיים לא היו בה ככה מלחמות."

היא הייתה מאלה שעמדו בודדים בצומת, עם דגל הליכוד, מול ים שלטי ה"לך". עכשיו היא לא מגיעה. "נמאס לי מהקללות משני הכיוונים. אני חוזרת הביתה מנופחת מהמילים. במקום זה אני כל יום לוקחת את דגל הליכוד וצועדת עד ראשון. בגאווה."

והזורת? "ברור חוזרת. אני אגיד לך משהו, לה פמיליה, שמ'לפמיליה, בחיים לא ידעתי מה זה. לצערי נס"ציונה התפרסמה בצורה מגעילה. נס"ציונה אדומה כל החיים, ואני בגיניסטי. אבל אני חברה של כולם. שותה ואוכלת עם המפר"ל, ש"ס, מפלגת העבודה. מה אכפת לי מהדעות. אבל מה שקורה לא מתאים. אני

"לבית חולים נשלח לך זר פרחים", כורזים "הפנתרים" לאחד המפגינים, וממשיכים לעבר סבתא בת 72: "פרידה עוברת מעבר חציה, אולי יבוא אוטובוס יעיף אותה לעזאזל"

מלכה הפקחית לשעבר הפסיקה ללכת להפגנות: "זה מקלל, ההוא לו אצבע, ההוא שתי אצבעות. ויאללה בלגן, יאללה בלגן. ואיפה נעצר? לא נעצר"